DOMSTOLENS KENDELSE (Tredje Afdeling)
16. november 2000 *

I sag C-289/99 P,

Schiocchet SARL, Beuvillers (Frankrig), ved avocat P. Barbier, Thionville, og med valgt adresse i Luxembourg hos Borislav Erdeljan, 90, route de Thionville,

appellant,

angående appel af kendelse afsagt den 21. maj 1999 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Første Afdeling) i de forenede sager T-169/98 og T-170/98 (Schiocchet mod Kommissionen, ikke trykt i Samling af Afgørelser), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af kendelsen og om, at der gives sagsøgeren i første instans medhold i påstandene,

den anden part i appelsagen:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent M. Wolfcarius, som befuldmægtiget, bistået af avocat J.-L. Fagnart, Bruxelles, og med

* Processprog: fransk.

valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

sagsøgt i første instans,

har

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, C. Gulmann (refererende dommer), og dommerne J.-P. Puissochet og F. Macken,

generaladvokat: S. Alber
justitssekretær: R. Grass,

efter at have hørt generaladvokaten,

afsagt følgende

Kendelse

1 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 3. august 1999 har selskabet Schiocchet SARL (herefter »Schiocchet«) i medfør af artikel 49 i EF-statutten for Domstolen iværksat appel af kendelse afsagt den 21. maj 1999 af Retten i Første Instans (forenede sager T-169/98 og T-170/98, Schiocchet mod Kommissionen, ikke trykt i Samling af Afgørelser, herefter »den appellerede kendelse«), hvorved Retten afviste de af Schiocchet anlagte sager, hvori der var

nedlagt påstand om annullation af Kommissionens beslutning om at henlægge selskabets klager af henholdsvis 4. og 5. december 1996 over illoyal konkurrence, det mente at være udsat for.

2 For så vidt angår de relevante retsregler og faktiske omstændigheder, der er baggrunden for tvisten mellem Schiocchet og Kommissionen, henvises der til præmis 1-14 i den appellerede kendelse.

Den appellerede kendelse

3 Ved stævninger indleveret til Rettens Justitskontor den 16. oktober 1998 anlagde Schiocchet to sager ved Retten med påstand om annullation dels af en beslutning, der var blevet truffet i en skrivelse af 19. august 1998 fra Kommissionen til Schiocchet, hvori den meddelte selskabet, at den agtede at henlægge dets klager, dels af bestemmelsen i artikel 4, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 684/92 af 16. marts 1992 om fælles regler for international personbefordring med bus (EFT L 74, s. 1, herefter »forordningen«), under anbringende af, at den ville føre til illoyal konkurrence over for de eksisterende rutekørsler og nærmere bestemt over for dem, som blev drevet af Schiocchet.

4 Under sagen anførte sagsøgeren nærmere, at selskabet ikke formelt nedlagde påstand om annullation i EF-traktatens artikel 173's forstand (efter ændring nu artikel 230 EF) af bestemmelsen i forordningens artikel 4, stk. 2, men at det rejste en uanvendelighedsindsigelse i EF-traktatens artikel 184's forstand (nu artikel 241 EF) og påberåbte sig, at denne bestemmelse ikke kunne finde anvendelse.

5 Kommissionen nedlagde påstand om afvisning af sagerne.

6 I præmis 31 i den appellerede kendelse henviste Retten først til, at ifølge fast retspraksis er den omstændighed, at der foreligger en skrivelse fra en fællesskabsinstitution som svar på en anmodning fra skrivelsens adressat, ikke tilstrækkelig til at kvalificere skrivelsen som en beslutning som omhandlet i traktatens artikel 173, som kan anfægtes ved et annullationssøgsmål. Der foreligger kun retsakter eller beslutninger, der kan gøres til genstand for et annullationssøgsmål i medfør af traktatens artikel 173, når disse retsakter eller beslutninger har retligt bindende virkninger, som kan berøre sagsøgerens interesser gennem en væsentlig ændring af dennes retsstilling.

7 Retten forenede sagerne på grund af deres indbyrdes sammenhæng og konstaterede i den appellerede kendelses præmis 32, at Kommissionens skrivelse af 19. august 1998 kun havde »informeret sagsøgeren« for det første om, at Kommissionens tjenestegrene var af den opfattelse, at de franske myndigheder ikke havde tilsidesat fællesskabsretten, og for det andet om, at »der derfor vil ske« henlæggelse af de pågældende sager, samt fastslog, at Kommissionens beslutning om henlæggelse, der blev truffet den 7. oktober 1998, ikke var blevet meddelt Schiocchet eller bragt til selskabets kundskab på anden måde end ved den pågældende skrivelse. Retten fortolkede derfor de anlagte sager således, at de angik påstand om annullation af beslutningen af 7. oktober 1998, hvorved klagerne blev henlagt endeligt.

8 I den appellerede kendelses præmis 34 bemærkede Retten, at det kun kunne have retsvirkninger, at Kommissionen afslog at træffe de foranstaltninger, sagsøgeren havde anmodet om, hvis Kommissionen inden for det pågældende område havde kompetence til at vedtage sådanne foranstaltninger med bindende virkning.

9 I præmis 35 og 36 i den appellerede kendelse anførte Retten, at bortset fra i en enkelt situation uden relevans for sagen gav forordningen ikke Kommissionen kompetence til at vedtage beslutninger, der var bindende for medlemsstaterne og borgerne, til generel sikring af gennemførelsen af den transportordning, den indførte. Retten fastslog derfor i den appellerede kendelses præmis 37, at Kommissionen ikke i medfør af forordningen havde kompetence til at vedtage

bindende beslutninger om at imødekomme de pågældende klager, og at henlæggelsen af klagerne derfor ikke kunne have nogen retligt bindende virkning med hjemmel i forordningen, som kunne berøre sagsøgerens interesser gennem en væsentlig ændring af selskabets retsstilling.

10 Retten fastslog videre i præmis 38 i den appellerede kendelse, at for så vidt som sagsøgeren havde anmodet Kommissionen om særligt at tage visse skridt over for de franske myndigheder, var beslutningen om henlæggelse udtryk for, at Kommissionen ikke havde til hensigt at indlede et traktatbrudssøgsmål mod Den Franske Republik i medfør af EF-traktatens artikel 169 (nu artikel 226 EF). Retten henviste for det første til, at Kommissionen ikke var forpligtet til at indlede en sag i henhold til denne bestemmelse, men havde en skønsmæssig beføjelse med hensyn hertil, hvorfor borgerne ikke har krav på, at Kommissionen træffer en bestemt afgørelse af spørgsmålet, og for det andet til, at borgerne ifølge fast retspraksis derfor ikke kan anlægge sag til prøvelse af Kommissionens afslag på at indlede en traktatbrudsprocedure mod en medlemsstat.

11 For så vidt angår den uanvendelighedsindsigelse vedrørende forordningens artikel 4, stk. 2, som sagsøgeren rejste i medfør af traktatens artikel 184, henviste Retten i den appellerede kendelses præmis 41 til, at den adgang, traktatens artikel 184 giver til at påberåbe sig, at en generel retsakt, der danner retsgrundlag for den beslutning, der anfægtes, ikke kan finde anvendelse, ifølge fast retspraksis ikke udgør en selvstændig søgsmålsadgang, men kun kan udøves under en verserende retssag. Såfremt der ikke er adgang til at anlægge et selvstændigt søgsmål, kan sagsøgerne således ikke påberåbe sig denne artikel. I den appellerede kendelses præmis 42 fastslog Retten, at eftersom påstanden om annullation af beslutningen om henlæggelse var blevet afvist, kunne sagsøgeren ikke påberåbe sig traktatens artikel 184, hvorfor uanvendelighedsindsigelsen også måtte afvises.

12 Hvad endelig angår sagsøgerens anbringende om, at selskabet ikke ville få en tilstrækkelig retsbeskyttelse, hvis sagerne ikke blev antaget til realitetsbehandling,

anførte Retten i den appellerede kendelses præmis 43, at for så vidt som forordningen regulerede den frie udøvelse af international personbefordring med bus, kunne enhver tvist om forordningens anvendelse indbringes for en national retsinstans, der skal sikre dens umiddelbare anvendelse. Retten konstaterede endvidere i den samme præmis, at det fremgik af sagsakterne, at sagsøgeren havde indbragt den samme tvist for de nationale retsinstanser og delvis havde fået medhold for så vidt angik visse former for ulovlig praksis, hvor selskabets konkurrenter havde gjort sig skyldige i illoyal konkurrence. Der var således intet til hinder for, at sagsøgeren kunne rejse indsigelse om, at forordningen var ulovlig, ved de nationale retsinstanser, der ville skulle træffe afgørelse i overensstemmelse med EF-traktatens artikel 177 (nu artikel 234 EF).

13 Retten afviste derfor samtlige påstande.

Appelsagen

14 Under appelsagen har Schiocchet nedlagt følgende påstande:

— Den appellerede kendelse ophæves.

— Appellanten gives medhold i påstandene nedlagt ved Retten i Første Instans.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

15 Til støtte for appellen har appellanten fremført fire anbringender, for det første vedrørende urigtig fortolkning af begrebet retsakter med bindende virkning og mangelfuld begrundelse herfor, for det andet vedrørende tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet, for det tredje vedrørende misforståelse af sagens genstand og for det fjerde vedrørende Rettens manglende kompetence.

16 Kommissionen har nedlagt påstand om afvisning af appellen eller frifindelse samt om, at appellanten tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Domstolens bemærkninger

17 I medfør af procesreglementets artikel 119 kan Domstolen, når det er åbenbart, at appellen skal forkastes, når som helst ved begrundet kendelse beslutte at forkaste sagen uden at indlede mundtlig forhandling.

Det første anbringende

18 I sit første anbringende har appellanten gjort gældende, at Retten anlagde en urigtig retlig vurdering, da den med en utilstrækkelig begrundelse og under hensyn til de faktiske omstændigheder, den lagde til grund, fastslog, at sagsøgeren ikke var umiddelbart berørt i henhold til traktatens artikel 173, stk. 4, af Kommissionens afgørelse, der fremgik af dens skrivelse af 19. august 1998 og

dens beslutning af 7. oktober 1998. Appellanten har gjort gældende, at denne afgørelse skyldes en fortolkning af forordningen, som ifølge appellanten ikke alene er urigtig, men tillige skader selskabets handelsmæssige interesser. Appellanten har endvidere gjort gældende, at denne fortolkning derefter også blev lagt til grund af de nationale retsinstanser, da de anvendte forordningen.

19 Det må for det første konstateres, at Retten i den appellerede kendelses præmis 35, 36 og 37 med rette fastslog, at Kommissionen ikke i henhold til forordningen havde kompetence til at vedtage beslutninger, der var bindende for medlemsstaterne og borgerne, til generel sikring af gennemførelsen af den transportordning, forordningen indførte, samt at den derfor heller ikke havde kompetence til at vedtage bindende beslutninger om at imødekomme de pågældende klager.

20 For det andet må det, som Retten gjorde i den appellerede kendelses præmis 43, fremhæves, at enhver tvist om forordningens anvendelse kunne indbringes for en national retsinstans, der skulle sikre dens umiddelbare anvendelse. Det påhviler den nationale forvaltning og de nationale retsinstanser at anvende forordningen og at tage stilling til de retlige problemer, som anvendelsen heraf kan give anledning til, idet de nationale retsinstanser i henhold til artikel 234 EF har mulighed for at forelægge Domstolen præjudicielle spørgsmål angående fortolkningen og gyldigheden af forordningen.

21 Det må derfor fastslås, at Retten med en rigtig og tilstrækkelig begrundelse fastslog, at Kommissionens beslutning om at henlægge appellantens klager ikke

kunne have bindende retsvirkninger, der kunne berøre appellantens interesser gennem en væsentlig ændring af dennes retsstilling.

22 Det er derfor åbenbart, at det første anbringende må forkastes.

Det andet anbringende

23 I sit andet anbringende har appellanten gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl, da den i den appellerede kendelses præmis 43 udtalte, at appellantens indsigelse om, at forordningen var ulovlig, skulle rejses ved en national retsinstans. Appellanten har gjort gældende, at det ikke er sikkert, at en sag vil blive behandlet upartisk ved en national retsinstans, når der henses til de former for konkurrencebegrænsende praksis, som har udviklet sig og forsat følges på nationalt plan uden nogen fordømmelse takket være de franske myndigheders støtte til de selskaber, som Schiocchet hævder følger en ulovlig praksis med illoyal konkurrence.

24 Hertil bemærkes, at Retten ikke begik en retlig fejl, da den fastslog, at for så vidt som forordningen regulerede den frie udøvelse af international personbefordring med bus, kunne enhver tvist om forordningens anvendelse indbringes for en national retsinstans, der skal sikre dens umiddelbare anvendelse. Som det er anført ovenfor i præmis 20, påhviler det den nationale forvaltning og de nationale retsinstanser at anvende forordningen og at tage stilling til de retlige problemer, som anvendelsen heraf kan give anledning til.

25 Endvidere skal det i den forbindelse bemærkes, at der i den appellerede kendelses præmis 41 rigtigt henvises til, at det fremgår af selve ordlyden af traktatens artikel 184, at den adgang, bestemmelsen giver til at påberåbe sig, at en forordning ikke kan finde anvendelse, kun kan være et anbringende i en sag og ikke være sagens genstand, hvorfor spørgsmålet, om sagerne i sig selv kan antages til realitetsbehandling, skal bedømmes på grundlag af de i sagerne nedlagt påstande uden hensyn til eventuelle uanvendelighedsindsigelser, der kunne blive rejst til støtte for påstandene.

26 Det er derfor åbenbart, at det andet anbringende skal forkastes.

Det tredje anbringende

27 I sit tredje anbringende har appellanten gjort gældende, at Retten misforstod genstanden for sagen, der blev indbragt for den. Appellanten har anført, at Retten med urette antog, at tvisten kun angik fortolkningen af forordningen, selv om den tillige vedrørte fortolkningen af Rådets forordning (EØF) nr. 1017/68 af 19. juli 1968 om anvendelse af konkurrenceregler for transport med jernbane, ad landeveje og sejlbare vandveje (EFT L 175, s. 1). Appellanten har endvidere gjort gældende, at Retten med urette anførte, at selskabet havde nedlagt påstand om, at det i henhold til traktatens artikel 169 blev fastslået, at Den Franske Republik havde tilsidesat traktaten, idet der faktisk var blevet nedlagt påstand til anfægtelse af den adfærd i strid med de fællesskabsretlige konkurrenceregler, som blev udvist af virksomheder med støtte fra de franske myndigheder.

28 Det må konstateres, at det fremgår af stævningerne indleveret til Retten, som sammenfattes i den appellerede kendelses præmis 15, at Retten ikke ændrede i indholdet af sagsøgerens påstande. Sagsøgeren havde ikke nedlagt nogen påstande vedrørende forordning nr. 1017/68 eller fremført nogen anbringender på grundlag af denne forordning i disse stævninger.

29 Endvidere kan det ikke lægges Retten til last, at den fandt det rigtigt at fastslå, at eftersom sagsøgeren i klagerne havde anmodet Kommissionen om særligt at tage visse skridt over for de franske myndigheder, måtte beslutningen om henlæggelse også anses for udtryk for, at Kommissionen ikke havde til hensigt at indlede et traktatbrudssøgsmål mod Den Franske Republik i medfør af traktatens artikel 169. Under alle omstændigheder kunne en sådan fejl, selv under forudsætning af, at Retten havde misforstået betydningen af sagsøgerens påstand herom, på ingen måde skade sagsøgerens interesser.

30 Det er derfor åbenbart, at det tredje anbringende skal forkastes.

Det fjerde anbringende

31 I det fjerde anbringende har appellanten gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl ved at undlade at fastslå, at Domstolen og ikke Retten havde kompetence til at påkende sagerne. Appellanten har for det første gjort gældende, at Retten i medfør af artikel 47, stk. 2, i EF-statutten for Domstolen, når den finder, at den ikke er kompetent til at påkende en sag, der er omfattet af Domstolens kompetence, skal henvise sagen til Domstolen, og for det andet, at sager angående gyldigheden af en normativ retsakt i henhold til traktatens artikel 173, stk. 2, udtrykkeligt henhører under Domstolens kompetence. Appellanten har endvidere gjort gældende, at Retten burde have fastslået, at den ikke havde kompetence til at påkende sagerne, idet der blev rejst spørgsmål angående en forordning vedtaget af Rådet i henhold til EF-traktatens artikel 189 (nu artikel 249 EF) og magtfordrejning.

32 Det bemærkes, at det i Rådets afgørelse 88/591/EKSF, EØF, Euratom af 24. oktober 1988 om oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (EFT L 319, s. 1) bestemmes, at Retten, i første instans, udøver de beføjelser, der er tillagt Domstolen i henhold til traktaterne om oprettelse af

Fællesskaberne og de retsakter, der er udstedt til disses gennemførelse, i sager, der indbringes mod en af Fællesskabernes institutioner af fysiske eller juridiske personer i medfør af traktatens artikel 173, stk. 2.

33 Hverken denne eller nogen anden bestemmelse giver Retten mulighed for at fastslå, at den ikke har kompetence i sådanne sager, blot fordi der deri rejses indsigelse om, at en forordning vedtaget af Rådet er ugyldig.

34 Det må derfor fastslås, at Retten havde kompetence til at træffe afgørelse i de sager, der var indbragt for den, og at det derfor er åbenbart, at det fjerde anbringende skal forkastes.

35 Det er herefter åbenbart, at alle de af appellanten fremførte anbringender til støtte for appellen skal forkastes. Appellen skal derfor forkastes i medfør af procesreglementets artikel 119.

Sagens omkostninger

36 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, der i medfør af artikel 118 finder anvendelse i sager, der angår appel, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Kommissionen har nedlagt påstand om, at Schiocchet tilpligtes at betale sagens omkostninger, og da denne har tabt sagen, bør det pålægges selskabet at betale sagens omkostninger.

Af disse grunde

bestemmer

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling)

1) **Appellen afvises.**

2) **Appellanten betaler sagens omkostninger.**

Således bestemt i Luxembourg den 16. november 2000.

R. Grass

Justitssekretær

C. Gulmann

Formand for Tredje Afdeling